

## Odaszentelés: kapu és út

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2022. november 2-án

<https://www.ekklisiaoradea.ro/uploads/20221102-RaduGavrilut7.mp3>

Tudjátok, mit mondott az Úr először Izrael fiainak azután, hogy megszabadította őket, amikor az egyiptomiak elsőszülöttjei embertől kezdve az állatig meghaltak, ők pedig kijöttek Egyiptomból? Mi volt az Úr első szava Izrael fiaihoz? 2Mózes 13,1-2: „És szólt az Örökkévaló Mózeshez; mondván: Nekem szentelj minden elsőszülöttet, megnyitóját minden anyaméhnek Izrael fiainál, embernél és állatnál; enyém az” (IMIT ford.) Minden elsőszülött az Övé volt. Az Úr nagyon világosan és egyértelműen munkálkodott az Ószövetségben, ezért törvényben deklarálta, hogy minden elsőszülött az Övé. Mivel az elsőszülötteknek meg kellett volna halniuk, de megmenekültek, az Úr azt mondta: „minden elsőszülött az enyém, tegyétek félre az én számomra mint szentet, úgy az emberek, mint az állatok között.”

Az Újszövetségben pedig ezt mondja az Ige: „avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellem temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és szellemeitekben, amelyek az Istenéi” (1Kor 6,19-20).

Tudjuk, amikor valaki áldozatot vitt az oltárhoz, hogy feláldozza azt az Úrnak, az állatot az oltár szarvához kötözte. Mielőtt odakötözte volna, teljeskörűen rendelkezett vele, miután azonban odakötözte az oltár szarvához, és az Úrnak adta, már semmilyen joga nem volt felette. Az állatot fel kellett áldozni, azután az oltárra tenni; ott pedig annak teljesen el kellett égnie, úgy, hogy hamuvá legyen. Az állat tehát már nem azé volt, aki vitte. Tegyük fel, hogy a mi állatunkról lett volna szó, és elmentünk vele az áldozatbemutatásra. Odavittük az oltárhoz, odakötöttük, és átadtuk a papnak. Onnantól kezdve már semmilyen hatalmunk nem volt az állat felett.

A Róma 12,1-ben az Úr ezt mondja: „Kérlek azért titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ez a ti okos istentiszteletetek”. Az Újszövetségben Isten már nem a törvény által munkálkodik, hanem kegyelem által, és meg akar győzni minket afelől, hogy a testünk az Úr számára van. Az Úr számára van, nem a mi számunkra. Kijelentésre van szükségünk ahhoz, hogy ezt meglássuk.<sup>1</sup> Mi ugyan azt gondoljuk, hatalmunk van a testünk felett, például, hogy a testünknek pihennie kell, ezért muszáj pihenést biztosítanunk a számára, mi mást tehetnénk. Ez a test azonban az Úr számára van, az Övé! Áldásban részesül az, aki megérti, hogy az Úr dönti el, mit tegyek, nem pedig én, hogy pihenni akarok. Persze, jó pihenni, és világos, hogy szükség van rá, de a testünk az Úr számára van.

Ezt jelenti tehát az, hogy odaszánjuk magunkat. Mert természetesen mi már nem a törvény szerint élünk. Az Ószövetségben minden elsőszülött szent volt: „tegyétek félre! Ő szent, az Enyém.” Ha pedig az Övé, akkor Neki kell használnia is.

A következő helyzettel szembesülünk azonban: Van egy kapu, amelyen be kell lépnünk. Ez a kapu

---

1 A témával kapcsolatban lásd Philip Mauro: Megeleveníti halandó testünket c. füzetkékjét Kiadónk (Arany Mécstartó) gondozásában. Ingyenesen megrendelhető a [hitunkcelja@gmail.com](mailto:hitunkcelja@gmail.com) címen.

pedig nem más, mint a tanítványság felé vezető kapu. Amikor tehát meggyőződünk az Ő szeretetéről, mikor megláttuk az Ő nagyságát, már nem fogunk alkudozni. Láttam nagyon sok fiatal például, aki nem meri a házasság kérdését az Úr kezébe tenni. Azt hiszik, ők jobban tudják. De testvérek, eljön az idő, amikor, miután meggyőződünk az Ő nagyságáról, fenségéről, az Ő jóságáról, mikor az Úr valóban kijelentette Magát, velünk is pontosan az történik, ami sokakkal – gondoljunk csak például Dánielre. Olvastunk-e valami negatív dolgot róla? Nem. Mégis, mikor az Úr kijelentette Magát neki, meglátta a saját utálatosságát. Nem láthatom meg, ki vagyok, míg az Úr ki nem jelenti Magát. Míg az Úr ki nem jelenti Magát, és nem látjuk meg Őt, nem merjük minden dolgunkat átadni Neki. „Kérlek azért, testvérek – mondja az Úr –, Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul.” A testünknek már nem kell megkapnia mindent, amit akar. Gondoljunk csak a szemünkre, a kezünkre, a lábunkra, és itt pusztán a külső dolgokat említettem.

Miután pedig beléptünk ezen a kapun, egy út áll előttünk. Nemcsak a kapuról van szó tehát: rendben, átadtuk a dolgokat az Úr kezébe, és átadjuk magunkat is az Ő kezébe – hanem egy út következik. Mi lesz ezen az úton, hogyan fogunk ezen járni? Ki fog segíteni, hogy naponta átadjuk azokat a dolgokat, amelyek nem az Úrtól vannak? Ki segít ebben? Ezért mondtam még korábban, hogy gondoljuk végig, mik azok, amiket az Úr megmutatott nekünk az utóbbi időben. Megláttuk-e például, hogy ha az Úr nem érint meg, és az Ő Szelleme nem szól hozzánk, akkor nem vagyunk képesek látni? A körülöttünk lévők például mind látják, hogy az öltözékünk nem megfelelő, de mi nem látjuk ezt. Nem tudunk megváltozni. Mindenki látja, de mi nem látjuk. A testvérekkel való kapcsolatunk jó-e? Vagy válogatunk, és azokat kedveljük, akik közelebb állnak hozzánk, és ezért bizalommal vagyunk irántuk? A gondolkodás módunkról nem is beszélve. Leéltünk egy életet bizonyos módon, és nagyon nehéz változtatnunk bizonyos dolgokon. Rendszeresen összegyűlhetek a testvérekkel, de lehet, hogy közben a gondolkodás módom nem változott meg: továbbra is zárkózott vagyok, még mindig fenntartásaim vannak, nehezen megközelíthető vagyok, nagyon nehéz közel engednem másokat magamhoz.

A Szent Szellem munkálkodik az életünkben. Átléptük tehát ennek a kapunak a küszöbét – ami azt jelenti, hogy az Ő szeretete győzött meg bennünket, nem pedig az, hogy valaki azt mondta: „nézd, át kell adnod magad az Úrnak”, és akkor mi átadtuk magunkat, és azt mondtuk: Uram, átadom magam Neked. Sok ilyet láttam, és észrevettem, hogy ez a legnehezebb – de tudjuk, hogy az Úr elhívta a tanítványokat, akikre különböző helyeken bukkant, és felszólította őket: kövessetek engem! Azok pedig mindent otthagytak, és követték Őt. De az elején nem volt olyan egyszerű, hogy végleg otthagyják a dolgaikat. Nekünk nem kell otthagynunk a munkahelyünket, a dolgainkat, de ne kötődjünk hozzájuk! Nekünk az Úrhoz kell kötődni. Ha nem láttuk meg, mennyire szükséges átadnunk magunkat az Úrnak már az elején, akkor hogyan tud megtenni bármit is az életünkben? Mert Ő a mi beleegyezésünket akarja. Nem ront ránk a házukban és csinál mindenfélét, ahogy egyesek gondolják, hogy ránk ijesszen. Ő irgalmas, de azt várja, hogy meglássuk Őt.

Ezért kellene imádkoznunk, hogy az Úr nyissa meg a szemünket, hogy meglássuk, kicsoda Ő. Hogy kicsoda Ő valójában. Csak annyit láttunk vajon meg, Ő azért jött, hogy megmentse az életünket a pokoltól, és itt vége a küldetésének? Megmenekültem a pokoltól, rendben vagyok, jól vagyok – de mi történik, ha meglátjuk, hogy Ő Úr, az életem Ura? Persze, nem látjuk ezt még az elején, és az átadásunk is fenntartásokkal történik, de ha elindultunk egy úton, és az Úr kezébe tettük magunkat, akkor jönni fog a Szent Szellem, és elkezd munkálkodikni az életünkben. Miként láthatnánk a dolgokat? Hogyan lehetne ítélőképességünk, hogy ne befolyásoljanak mások minket?

Mikor megtértem, és átadtam az életemet az Úrnak, nagyon sok lehetőség és nagyon sok csábítás

állt előttem, hogy egyik vagy másik irányba menjek; de csak utólag láttam meg, hogy ez nem az Úrtól van, valami nem működik ezekkel az emberekkel, valami nincs rendben. Nem lendültem bele hirtelen valamibe, hogy aztán vissza kelljen térnem onnan. Ti megláttátok, melyik az út? Megláttátok, amit Pál mondott? Filippi 3,17-18: „Legyetek követőim, testvéreim, és figyeljete azokra, akik úgy járnak, ahogy mi példát adtunk nektek. Mert sokan járnak másképpen, akiről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztyének ellenségei.”

A testvérek javasolják időnként, hogy hallgassak meg valakit. Meghallgatom, igen, érdekes gondolatai vannak, de az jut eszembe: Vajon ismeri ez az ember, hogy mit jelent a kereszt? Erről nem beszél. Érdekes gondolatai vannak, de nincs ott a kereszt. „Krisztus keresztyének ellenségei...” Azt mondja Pál: „mert sokan járnak másképpen, akiről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztyének ellenségei.”

Testvérek, a juhok nagyon oktan állatok, és ezek vagyunk mi. Nagyon könnyen félrevezethetők vagyunk. Az egyetlen menedék számunkra, hogy az életünket a nagy Pásztor fennhatósága alá helyezzük. Nincs számunkra más menedék. Eltévelyedünk, ha nem ezt tesszük. Azt akarom mondani, testvérek, hogy az elején van egy kapu, amelyen be kell lépnünk, és miután bementünk ezen a kapun, következik egy keskeny út. És miután beléptünk ezen a kapun, a Szent Szellem az, aki foglalkozik az életünkkel, és Ő az, aki megmutatja azokat a dolgokat az életünkből, amiket félre kell tegyünk. Mutatott neked olyan dolgokat, amiket félre kell tenned? Nem mutatott? Ez az út!

Most az utazásunk során is azt láttam, hogy nagyon kevesen vannak, akik megértették, hogy az életünket át kell, hogy adjuk az Úrnak. És lehet, hogy erre is gondoltam, hogy vajon miért nem látnak? Miért nem látják Krisztust úgy, amilyen Ő? Milyen fenséges Ő! Mondhatjuk szóval, hogy fenséges, de mikor valóban meglátjuk Őt, akkor az életünk megváltozik.

Persze mielőtt megtértem volna az Úrhoz, én is úgy voltam vele, hogy én rendelkezem a testemmel, és meg kell adnom neki, ami neki jár, amit kér. De miután megtértem az Úrhoz, meg kell értenem, hogy le kell vennem a kezemet a testemről. Ez nem olyan egyszerű, mert nem vagyunk képesek látni, ha az Úr nem nyitja meg a szemünket. Azt hisszük, hogy látunk, de nem látunk. „Dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és szellemeitekben, amelyek az Istenéi.” Ez a test nem a mienk, hogy azt tegyünk vele, amit akarunk. Nem az enyém, hanem az Úré! A test az Úrnak rendeltetett. Imádkozom, hogy az Úr nyissa meg a szemünket, hogy megláthassuk ennek valóságát, hogy nem a magunkéi vagyunk.

Pál tanácsot ad Timóteusnak, és nézzétek mit mond, 1Timóteus 4,12-16: „senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a szellemben, a hitben, a tisztaságban. Amíg odamegyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével. Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. Gondot viselj magadról és a tudományról, maradj meg azokban, mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.” Más fordításban: „Forgasd a szívedben ezt a dolgot” (15a).

Máriáról azt mondja az Ige, hogy mikor hallotta azokat a szavakat, a szívében forgatta őket, a szívébe gyűjtötte mindazt, amit hallott. Tudjátok mit jelent ez? Miután hallottuk, ne hagyjuk, hogy elmenjen mellettünk! Ahhoz, hogy át tudjuk adni Neki az életünket, meg kell látnunk az Urat. Másként nem tudjuk megtenni. Mert ha látjuk az Urat, akkor semmi nem túl nehéz a számunka. Nézzétek, mit mond Pál, a Filippi 3,7-8-ban: „de amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért

kárnak ítélem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” Tehát Krisztusért, azért, mert megláttuk Őt. Másként nem tesszük meg.

Az első nagy dolog, ami történik egy ember életében, miután megtért az Úrhoz, a házasság. De könnyű ez? Nagyon nehéz, mert ettől nagyon sok minden függ. Mersz az alapján tájékozódni, hogy neked nyitott szemed van, és nem olyan valakihez fogsz vonzódni, aki miatt azután bánkódni fogsz? De hogyan választhatsz helyesen? Csak egyetlen módon: félj saját magadtól és a választásaidtól! De ha valaki nem látta meg az Urat, akkor bízik magában: én tudok választani, tudom, mit szeretek, tudom, milyen típus illik hozzám. Testvérek, az Úr legyen irgalmas hozzánk! És imádkozzunk, hogy az Úr nyissa meg a szemünket, hogy láthassuk Őt úgy, amilyen. Ha látjuk Őt, akkor az életünk dolgai jó fordulatot vesznek. Ámen.